

SIYASİ PARTİ VE EKONOMİK DEMOKRATİK MÜCADELE

Aydınlık Gazetesi, 13 Haziran 2017

Yıldırım Koç

İşçi sınıfının kendiliğindenci mücadelesinin yoğunlaştığı, meşru ve demokratik kitle eylemlerinin artma eğilimine girdiği bir dönemde yaşıyoruz.

İşçilerin ve memurların hayatlarından memnun olduğu, geleceğe umutla baktığı, hayat standartlarının yükseldiği, canına, temel değerlerine ve malına bir tehdidin gündemde olmadığı koşullarda, hiçbir güç kitle eylemleri yaratamaz.

İşçilerin ve memurların geleceklerinden kaygı duyduğu, mutlak yoksullaşmanın yaşandığı, insanların canının, temel değerlerinin, gelirin ve malının ciddi tehdit altında olduğu durumlarda, eğer bir de zayıf bir iktidar söz konusuysa, meşru ve demokratik kitle eylemlerinin gelişimini hiçbir güç önleyemez.

Önemli olan konu, ortaya çıkacak bu enerjinin hangi amaçlar doğrultusunda değerlendirileceğidir.

SENDİKALAR YETERSİZ

Geçmişte siyasi parti ile sendikalar arasındaki ilişkide şöyle bir kabul vardı: Ekonomik ve demokratik mücadeleyi sendikalar verir; siyasi partinin görevi de siyasi mücadele, iktidar mücadelesidir.

12 Eylül öncesinde Türkiye’de 6,2 milyon ücretli vardı. Bunların 1,2 milyonu memurdu. Geriye kalan 5 milyon işçinin 1,5 milyonu sendika üyesiydi. Sendikalaşma oranı yüzde 30’dur. Sendikaların toplumda itibarı ve ağırlığı vardı.

Günümüzde 18 milyon ücretlinin 15 milyonu işçi statüsünde çalışıyor. Resmi verilere göre bunların 1,5 milyonu sendika üyesi. Ancak gerçek sendika üyesinin 1 milyon civarında olduğunu söyleyebiliriz. İşçiler arasında sendikalaşma oranı, yüzde 30’dan yüzde 7’ye gerilemiş durumda. Ayrıca sendikalara güven ciddi biçimde yıprandı. Bazı sendikalar öylesine hükümet ve işveren yanlısı olmuşlar ki, Türkiye tarihinde ilk kez sendikalara karşı yaygın kitle eylemleri gelişti. İşçiler, işyerini işgal ederken, “kahrolsun sendika” sloganı attı. Bazı sendikacıların ahlak dışı davranışları işçiler arasında yaygın olarak biliniyor. Birçok namuslu sendikacı, toplum içine çıktığında sendikacı olduğunu söylemeye utanıyor.

SENDİKALAR GÜÇLENDİRİLMELİ

İşçilerin yüzde 93’ünün sendikasız olduğu ve sendikalı yüzde 7’nin de sendikalara olan güveninin ciddi biçimde yıprandığı bir dönemdeyiz. Böylesi bir dönemde sendikaların güçlenmesi için de çaba gösterilmeli, işçilerin doğrudan siyasi partiye kazanılması için de.

Sendikaların güçlenmesinin yolu, bazı sendikacıların hatalarının düzeltilmesinden ve sendikaların eksiklikleri ve yanlışları konusunda dostça uyarılardan ve yol göstericilikten geçmektedir.

Bunun yanı sıra, işçilerin doğrudan siyasi partiye üye yapılması ve parti içindeki eğitimlerle daha da yetkinleştirilmesi gereği vardır. Öncü partiyi iktidara taşıyacak olan, işçilerin partiye kitlesel katılımıdır.

İşçileri siyasi partiye yaygın biçimde kazanmanın yolu ise, siyasi partinin ekonomik-demokratik mücadeleye etkili bir biçimde girmesinden geçmektedir.

ÖNCÜ PARTİNİN EKONOMİK DEMOKRATİK MÜCADELESİ

Siyasi parti işverenlerle toplu sözleşme yapamaz. Ancak ekonomik-demokratik mücadele toplu iş sözleşmesiyle sınırlı değildir.

Milyonlarca işçi, en temel işçi hakları konusunda bilgisiz. Siyasi parti, işçilere haklarını ve bu haklarını kullanmak için gerekli çabaları öğretebilir.

İş uyuşmazlıklarının arttığı bir dönemde, siyasi partinin sağlayacağı avukatlık hizmeti de son derece önemlidir. İşçiler, (1) işçiyi patrona satmayacak, (2) patronun baskısından korkmayacak, (3) işçiyi soymayacak ve (4) iş hukukunu çok iyi bilen avukat bulmakta zorluk çekmektedir. Siyasi parti, bu konuda da yardımcı olabilir.

Öncü siyasi parti, işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesine etkili bir biçimde katılmalıdır.